

nu af at være udtraadt af Folkekirken, og den bør være underskrevet i to Vidners Overværelse. Min Tingslæse herved vilde være den, at dette ikke vilde være absolut betryggende; thi hvis vedkommende vil gaa ud af Kirken, kan vedkommende Kommissionslæse lige saa let ordne det for ham med saadanne Bestemmelser, som han kan gøre det nu. Det staar nu for mig saaledes, som at man maatte komme til dette, at en saadan Udmeldelse af Kirken skulde ske paa bestemte Blanketter efter bestemte Regler, og at det paa disse var angivet for vedkommende Virkningerne af, at han udtraadte, Naaden, hvorpaa han igen skulde indtræde, saaledes at man gjorde sit til, at det blev bitterligt for vedkommende, hvad dette førte med sig. Det er ikke Meningen med dette, at det skulde udføres i sine Enkeltheder, men jeg synes blot, at det bør man dog sørge for, at vedkommende, naar han foretager dette Skridt, ved, hvad det fører med sig, saa at det bliver sagt: De og de Ting er Du udelukket fra, det og det kan Du ikke gøre, og Du kan ikke komme ind igen uden at gaa den Vej. Alt det, synes jeg, maatte have Betydning for den paagældende, og saa maatte disse saaledes indrettede Blanketter kunne faas med Lethed udleverede ogsaa hos den borgerlige Øvrighed, og de burde af vedkommende underskrives i Vidners Nærværelse og af ham indsendes til vedkommende Præst. Endvidere maatte der ske yderligere dette, at saa maatte det ogsaa for Fremtiden vise sig, i den paagældendes Forhold; det maatte gaa tilbage til det Sted, hvor man nu søger Oplysninger om ham, altsaa til den Daabsprotokol, hvori han findes indført, og det maatte ske ved vedkommende Præsts Foranstaltning. Den paagældende skal henvende sig til Præsten i det Sogn, hvori han nu bor, og derfra skal der gives Indberetning til det Sogn, hvori paagældende er døbt, og derved skulde der bevirkes, at der for hans Vedkommende blev tilført i Daabsprotokollen, at han havde udmeldt sig af Folkekirken; thi ellers gaar det saaledes, som Forholdene nu ere, at den udmeldte uden videre kan faa Daabsattest fra det Sted, hvor han er døbt; thi der staar ingen Ting om, at han ikke mere hører til Folkekirken. Ogsaa dette skulde den paagældende vide, før han foretog dette Skridt. De ville se, at det, jeg tænker mig af mulige Ordninger, ingenlunde har til Hensigt at opstille Hindringer for, at vedkommende kan gøre det, han virkelig vil gøre, men jeg synes kun, at vi nødvendigvis have en Forpligtelse til at under-

rette vedkommende om, at de og de Ting maa han overlægge og være paa det rene med, inden han melder sig ud. Om dette vil findes at være tilstrækkeligt, eller om andre Midler skulde bruges, tør jeg ikke sige med Bestemthed, men det staar for mig saaledes, at vi ikke kunne blive staaende ved det, vi have, thi det er altfor let taget; noget andet maatte træde i Stedet.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig. Jeg følger endnu kun til, at efter min Mening vilde det være fornødent at ordne dette Forhold ved Lov. Jeg ved godt, at naar man ellers taler om de kirkelige Forhold, skal man være varsom med at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse, men jeg synes, at dette griber saa meget ind i de borgerlige Forhold, at der for mig ingen Tvivl er om, at disse Regler i Fremtiden maatte slaas fast ved Lov. Men de Herrer ville tillige forstaa, at det aldrig kunde falde mig ind paa Grundlag af de Overvejelser, som jeg har haft Anledning til at gøre, og som vel ogsaa naturligt maatte komme frem for mig i de forløbne Aar, selv at forsøge paa at udarbejde en saadan Lov. Jeg erkender overhovedet, at alt for megen Bemyndelse af det private Lovinitiativ synes mig ikke er lykkelig. Jeg synes, at i større Sager, Sager af en Betydning som denne, bør man helst ty til Regeringens Indsigt i disse Ting, og derfor var den naturlige Vej for mig her at bringe Sagen paa Tale i det høje Ting og bede Regeringen overveje med de Midler og den Udgang, den har til nærmere at undersøge denne Sag, om det og det burde gøres paa den eller den Maade. Derfor vil jeg som sagt langt hellere henstille denne Sag til Overvejelse hos Regeringen, end jeg selv vilde forsøge at føre den videre i enkelte Bestemmelser.

Ministerens for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Bardenfleth): Jeg skal begynde med at takke den ærede Forespørger for den Beslighed, han gennem sin Forespørgsel har givet mig til at udtale mig om et Spørgsmaal, der jo, som ogsaa den ærede Forespørger bemærkede, har været Genstand for saa megen Omtale i de senere Aar, og som derfor selvfølgelig ogsaa fra Administrationens Side har været gjort til Genstand for Forhandling dels indbrudtes mellem Kultusministeriet og Justitsministeriet og dels mellem Kultusministeriet og det kirkelige Raad. Forhandlingerne herom have staaet paa i adskillige Aar, men jeg nærer det Haab, at Overvejelserne over denne Sag